

Čakaj, na, tako, vidiš, nazaj na gredico se nagni! Solnček te posuši . . .“

In šla je zopet počasi dalje skozi vrt, potem krenila po širokem šetališču med kostonji. Levica je visela ob njej kot suha

puščavnika. Kapelica je bila lesena, zunaj obita s smrekovim lubjem, in je imela na vrhu takisti stolpič z majhnim zvončkom. Pred njo sta bili dve klopici iz brezovih palčk. Sestra Evfrozina je sedla vsa spehana, zaprla

trudne oči, upognila glavo, roko oprla na solnčnik in sedela tako brez življenja, kot samotni jesenski cvet sredi polja, ki čaka samo še slane, da leže še on za tovariši v grob črne zemlje. Jedinne premikajoče se ustnice so pričale: Ni to mrtvi kip, še je v njem življenje.

Tetko vzdrami pohrstanje drobnega peska, šum kril —. Pogleda. K njej je hitela Margita. Tetki se ustnice ustavijo, onemé, oko ji zasije radostno, žalobni izraz na licu se stopi in preljuje v dobrohoten nasmeh, iz katerega je gledala vsa ljubeča duša dobre tetke, ki je tako silno ljubila Margito.

„Tetica, zlata tetica!“ je vzklikala Margita, ko je spoznala, da jo Evfrozina vidi. Pospešila je korake in kar skakljaje preletela še konec poti do kapelice, da ji je belkasto jutranje krilce pahljalo po zraku, kot bi božji krilatec plaval na perutih. Gledala je teta to zdravo življenje, to srčkano svojo stričnico, zadovoljno, zadivljeno: Margita — utelešena veselost in živahnost, ona — strto življenje; Margita — pomlad, ona

— ovenela jesen. In skozi srce ji je zašumel spominek spremljan od vzdih: *Tempi passati!*

„Dobro jutro, tetica moja! Po vsem vrtu sem vas iskala.“

„Hodila sem po vrtu, pa solnce je zame prevročje. Omotica se me rada prime, zato sem šla v senco.“

Pred križem.

veja brez soka in življenja na drevju. Le tanki, beli prsti, katere je objemala nekoliko zgubana koža, so se premikali in prebirali jagode velikega, črnega molka, na čigar koncu je žvenkljala srebrna svetinja ob kovinski križec. Polagoma je pririsala bolehná Evfrozina blizu kapelice sv. Antona